

" ...

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ:

İtiraz yoluna başvuran mahkemenin gerekçesi şöyledir:

"Diğer bazı yasalarla 765 sayılı T.C.K. nun bazı maddelerini değiştiren 2248 sayılı Tasanın 22. maddesiyle tümü değişikliğe uğrayan T.C.K. nun 536. maddesine konulmuş olan 6. fıkra ile (birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü fıkralardaki suçlardan dolayı hükmolunacak cezalar ertelenemez ve bunların yerine 647 sayılı Cezaların infazı Hakkındaki Kanunun 4. maddesinde belirtilen ceza ve tedbirler uygulanamaz) hükmü getirilmiştir.

T.C.K. nun 536. maddesinde 2248 sayılı Yasa ile yapılmış olan değişiklikler, son yıllarda çok büyük boyutlara ulaşan ve toplum düzenini ciddi şekilde bozan anarşik olayların önlenmesi düşüncesinden kaynaklanmıştır. Yapılan değişikliklerle daha ağırlaştırılan bu ceza hükümleri ile bu tür suçların işlenmesinin önleneceği ceza hukuku ilkesi göz Önünde tutulmuştur. Bu görüş cezaların suçu Önleyici niteliği prensibine uygundur ve 536. madde ile yapılan değişikliklerle verilecek ceza miktarları da bu nedenle yeterli Ölçülere ulaşmış bulunmaktadır. Ancak, bu suçlardan dolayı verilecek cezaların ertelenemeyeceği ve 647 sayılı Kanunun 4. maddesinde yazılı ceza ve tedbirlerden birine çevrilemeyeceği hükmünün aynı maddeye konulması, yapılan bu değişikliklere esas tutulan yukarıda belirtilen ceza hukuku ilkesine eşit bir başka ceza hukuku ana İlkesini zedeler nitelikte olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası T.C.K. nun ana ilkelerinden biri olan (Cezaların şahsiliği) prensibini 33. maddesinde açıkça kabul etmiştir. Aynı ilke T.C.K. nun 2. maddesinde de açık şekilde benimsenmiştir. Cezaların ertelenmesi müessesesi ise bu cezaların şahsiliği prensibinin tabii bir neticesi olarak modern ceza hukukunda kabul edildiği gibi, 647 sayılı Kanunun 4. maddesinde yazılı olan kısa süreli hürriyeti bağlayıcı cezaların bu maddede yazılı cezalara veya tedbirlere çevrilebilmesi hali de yine cezaların şahsiliği ilkesinin bir başka uygulama şekli olarak modern ceza ve infaz hukuklarınca kabul edilmiş bulunmaktadır.

Cezaların ertelenmesi, suçlu için bir hak veya af mahiyetinde olmasa bile, cezanın uslandırma gayesinin bir uygulama şeklidir. Kişinin ahlâki ve şahsi durumunun bir icabı olarak düşünülmüş ve ceza hukukunda benimsenmiştir. 647 sayılı Kanunun 4. maddesinde sözü edilen kısa süreli hürriyeti bağlayıcı cezalar için öngörülen ceza ve tedbirler ise, sözü edilen bu Kanun maddesinin bizatihi metninde de yazılı olduğu üzere doğrudan doğruya suçlunun kişiliğine yani cezaların şahsiliğine bağlı olarak getirilmiş bir hukuk müessesesidir. Daha önce kısmen uygulanması sorunlu kısmen hâkimin taktirine bırakılmış olan bu müessese 2248 sayılı Kanunla yapılan son değişiklikle küçük yasta olan suçlular gibi bir aya kadar hapis veya hafif hapis cezası verilen suçlular için de uygulanması zorunlu hale getirilmişken aynı yasa ile değiştirilen TCK. nun 536. maddesinde yazılı suçu işleyenlere verilecek cezaların ertelenemeyeceği ve 647 sayılı Kanunun 4. maddesinde yazılı tedbirlerin ve cezaların uygulanamayacağı hükmü Kanunların ve cezanın genelliği ilkesi ile çelişki yaratacağı gibi Anayasamızın açıkça benimsediği cezaların şahsiliği prensibine de aykırı düşeceğinden bu hükümlerin bu nedenle iptali gerekeceği iddiası mahkememizce ciddi ve varit kabul edildiğinden T.C.K. nun 536. maddesinin 6. fıkrasında yer alan (1., 2., 3. ve 4. fıkralardaki suçlardan dolayı hükmolunacak cezalar ertelenemez ve bunların yerine 647 sayılı Cezaların infazı Hakkındaki Kanunun 4. maddesinde belirtilen ceza ve tedbirler uygulanamaz) hükmünü içeren hükmün iptali için Anayasa Mahkemesine başvurulmasına dosyanın Anayasa Mahkemesi Başkanlığına sunulmak üzere İst. C. Savcılığına verilmesine karar verildi."

Esas sayısı:1980/17
Karar sayısı:1980/27